

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΕΛΟΤΑ

“ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΚΑΝΕ-
ΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΙ!”

Οι άναγνώσταί μας, οι όποιοί παρακολούθουν με τόσο ένδιαρέρον τή άριστογυμηματικό μυθιστορημα τού Δουμα πατρός —ό Κρεμασιμένος—, ξέρουν τίσφαλώς πολυ καλά τόν κοντοστάυλο Άννα ντέ Μονιμορανού. Ο περίφημος αυτός ευγενής ήτανε βίαιου και άποτόμου χαρακτήρος και ξειραεικά δεξούθως.

Μιά μέρα καθώς τριγυρούσε στά βασιλιά Άνάτορα, τόν πλοήσασε ένας γελοιοποιός τού βασιλέως και τού έκαμε ένα άστειο, νοήζοντας ό δυστυχής πώς θά τόν διασκέδαζε. Μά ό κοντοστάυλος, πού δέν σήζωνε τέτοια άστεια, έβγαλε άμέσως τή σπαθί του και έτάλλωσε τή γελοιοποιό νεκρό.

Στή σκηνή αυτή παρεντίσεται και ή περίφημη Αικατερίνη τών Μεδίκων, ή τρομερή αυτή γυναίκα πού υπεζύνει τάζ σφαγές κατά τών διαμαρτυρομένων, τήν νύκτα τού Άγιου Βαρθολομαίου, και μωτέρα τού Φραγκίσκου Β' ενός βασιλέως χωρίς θέληση και άκοιμότητα.

— Θυμώνετε πολυ εύκολα, φίλε μου, είτε τότε ή Αικατερίνη στόν Μονιμορανού, χωρίς να συγνηθή καθόλου από τή φόνου τού δυστυχισμένου γελοιοποιού.

— Καλά τού έκανα τού αυθάδη και τόν σκότωσα. τής άποζήθηκε ό κοντοστάυλος. Νά μωδή άλλη φορά να μην κάνη άστεια μαζί μου!... Για τί με πέρασε ; Για έναν απλό βασιλέα τής Γαλλίας ; Μοναχα με τή Φραγκίσκο μπορεί ν' άστειεύεται!...

ΟΥΣ Ο ΘΕΟΣ...

“Ο χ. Χ. μπάνει σ' ένα φίλικό τού σπιτί τή στιγμή άκριβώς πού οι δύο σύζυγοι, άφού φιλονεικήσαν άκριητή ώρα με τά λόγια, έζων πιστεύει πει με τά χέρια.

“Ο χ. Χ. άφού άπόλυσε κάμψηση ώρα τή φώραν έξεינו θέμα, είτε κατόπιν :

— Ούς ό θεός συνίξευσε. άνθρωπος μη χωρίζετω!...

ταραμένο στόν αιώνα τόν άπαντα!...

“Εκτός τών παραδόσεων αυτών οι Τούρκοι έζων και τά “τζίνια” ψηφές ή δαιμόνια, πού φανερόνται σε μέρη ξηρима, άπάνω σε μεγάλους βράχους, τά μεσημέρια τού καλοκαιριού.

“Ο Κλέβης Ούγγ, σε μία έπιστολή πού έστειλεν στόν Φλαμαριών, άναφέρει σχετικώς τά έξης :

“Στά 1871, έφυκεν ένας άσθρον πού ειχα γράψει, ειχα καταδικασθεί σε πολυετή φυλάκισα. Αι άρχαι με ειζαν οίξει στις φυλακές τού Άγιου Πέτρου τής Μασσαλίας. Στήν ίδια φυλακή ήταν φυλακισμένος και ό Γάστον Κρεμιά, καταδικασμένος σε θάνατο. Τόν άγαπούσα γιατί βρέθηκε να έζουμε τά ίδια γόδοτα και τήν ίδια ιδεολογία. “Οσάς συναντώμεθα, μιλούσαμε περι Θεού και άθανασίας τής ψυχής. Είραστε και οι δύο συμφωνοι ότι ύπάρζει άθανασία τής ψυχής. Και μία μέρα πού μερικιο φυλακισμένο έκήρτησαν ότι δέν ύπάρζει Θεός και άθανασία τής ψυχής γήρισε και μου ειπε: — Άκουσε, καλέ μου φίλε, σου ύπόσχομαι, όταν με τυφεκίσουν, να έρθω στή κελλι σου και να σου άποδείξη τή παρουσία μου με άναμφισβήτητα σημεία.

Τό πρωί τής 30 Νοεμβρίου, άναγάζομαι να πεταχθώ, από τή κρεββάτι μου, γιατί άκουσα κάτι χτυπήματα άπάνω στή τραπέζι μου. Έγούσια, μά δέν ειδα τίποτε.

Θέληνα να ξανακοιμηθώ, μά πάλι οι ίδιοι κρότοι μ' έξίπνησαν. Πήγα στή τραπέζι και τά χτυπήματα εξακολουθούσαν καθαρά. Ζήτησα τότε να δω τόν Κρεμιά στή κάμαρη του, συνοδευόμενος από έναν φύλακα, μά άλλοιμονο. Ειδα κόκκινες βούλες στήν πόρτα τού δοματίου. Κότταξα από τή παραθυράκι, τή κελλι ήταν άδειά.

Τότε ένας άλλος φύλακας με πλοήσασε και με δάκρυα στά μάτια, μου ειπε ότι μόλις από όλίγη ώρας τουφέκισαν τόν καλό μου φίλο, και ότι ό Κρεμιά πέθανε σαν άληθινός παλληκαράς!...

Σε κανένα άλλο δέν ειπα τού μυθιστορι τόν χρότον αυτών, παρά στόν έν φυλακή συνάδελφόν μου Φραγκίσκο Ροστάν, ό όποιος με έκινταζε, σαν να ήμουνα τρελό.

Κι' όμως δέν ειχα παραφρονήσει, δέν ειχα πάθη αυθυποβολή, γιατί όταν άκουσα τούς κρότους, δέν ήξευρα ότι ό φίλος μου ειχε τουφεκισθεί.

Και όλόκληρα όμως πλοία, γεμητά από φαντάσματα και σκελετούς ειζαν έμφανισθεί σε πολλούς ναιπικούς. Γι' αυτό θά γράψουμε προσεχώς.

Η παράδοσις περι τού Βεζουβίου

[Στή Νεάπολη, τήν όμορφη αυτή χώρα τής άναίτης, κυκλοφορούν άνωμα έννι σφοδρα πολλές ληρημονήμενες παραδόσεις, στερόμενες άλλες γρησ από τή αιώνιο θέμα τού έρωτος. Άκουστε τωρα τήν παράδοση τού Βεζουβίου.]

“Ητανε κάποτε ένας ευγενής και πλούσιος άρχοντας, πού άγάπησε τρελλά ένα κορίτσι, τή όποιο άνιχε σε μία οίκογένεια έξθρον τής οίκογενείας του.

Ο άρχοντας αυτός ήτανε γενναίος και άτρόμητος ίππότης, θυμώδης σαν άφηρησμένο άλογο, έτοιμος να τιμωρήση με τή σπαθί του και τήν παραμυθη προσβολή πού θά τού έκαναν. “Οτόσο, γιά ν' άποζήτηση τή γυναίκα πού άγαπούσε ειχε γίνει ήρωας και ταπεινός σαν άρνάκι.

Μά ό έρωτας τών δύο νέων, άντι να κάνη τις δυο έξθραιές οίκογένειες να συμφιλιωθουν και να παντρεύουν τά παιδιά τους, με τήν εδχη τους, άπεναντίας τούς έξαγούσε περισσότερο.

Παρ' όλες τις θερμές ικεσίες τών διαφόρων φίλων, ή οίκογένεια Κάπρι δέν ήθελε με κανένα τρόπο να δωση τήν κορη στόν άρχοντα.

Και, μάλιστα, γιά να ζώνουν τή νέα να ξεζαση τόν τρελλόν έρωτά της, άπεφάσαν να τή βάλλουν σε ένα καράβι και να τή πάνε σ' άλλη μακρυνή χώρα.

Έξεϊνη όμως, μη μπορόντας να χωριστή από τόν αγαπημένο της, μόλις βρέθηκε με τή καράβι έξω από τή λιμάνι τής Νεαπολεις, γονάτισε στή κατάσταση, έκανε τή σταυρό της. ειπε τή προσευχή της κι' ύστερα έπεσε μέσα στά κύματα, από τά όποια προβαλε άμέσως ένα όμορφο καταπύριον νησάκι—τό νησάκι Κάπρι.

Μολταύτα όμως ό έρωτας δέν έπαυε να βασανίζει τήν καρδιά τού ευγενούς Βεζουβίου—ετσι λεγόταν ό γενναίος ίππότης. Στά στήθη του έβραζε μεγάλη όργη γιά τήν άπάνθρωπη άπόφωση πού ειχανε λάβη οι γονείς τής αγαπημένης του.

Και μόλις έμαθε τή σκληρό άγγελμα τού τραγικού πνιγμού τής αγαπημένης του, άρχισε να βγάξη από τή στήθη του φλογεροί άναστεναγμούς και να χύνη άγρινα δάκρυα...Τόσο μάλιστα ήταν τού κακό του, τόση ή φλόγα τής άγάπης, ώστε μία μέρα έκει πού άναστένανε κι' άγρολογούσε ό τόλος, μετεβλήθη άζααρνα σε βουνό. Ένα ψηλό βουνό πού τά σπλιγγα του καίγονται πάντοτε από αιώνια πυραϊά!

Και τή βουνό αυτό σέζει πάντα μπρός στήν ώραία Κάπρι, χωρίς να μωρη να σμίξη μαζί της...Βογγάει από έρωτα, βγάξει άστραπέδες απ' τά στήθη του, σκεπάζει με τούς καρπούς και τή λαύρα τού πάθους του τόν ουθόν και τή γή, χύνεται σε πύρινη λάβα και πυρπολεί ό,τι κι' άν βρη μπροστά του!...

Μιά παλιά άναφορά

Είνε γνωστό στούς άναγνώστας μας, ότι άλλοτε μεταξύ τών άναφορών τών διαφόρων άστύνων, άποστασιατοζών και άλλων κατοτήρων δημοσιών ύπαλλήλων, βρισκόντουσαν και μερικές πού ήσαν άριστογυμηματικές γιά τή ύψος και τόν τρόπο τής διατυλώσεως τών.

Μιά τέτοια άναφορά ψαρέψαμε τελευταίως μέσα σε μερικιά παλιά έγγραφα και σάς τήν παραθέτομε :

“Εν Κ... θίβριος 1884

“Ο σταθμάρχης Κ. πρής τήν Μοιραρχίαν Α...

Περιλήψις : Περι τού έπιφους χωροφύλακος Γ. Κ.

“Αναφέρω εδοσβάτος πρής τήν Σ. Μοιραρχίαν, διαταχθής παρ' έμού σπας πικράλβει τόν κρατούμενον κληροιδν τούτον ενταύθα Σταθμόν πρής άπάντηνον με άπίντησε θά τά β.οιμε κόπιε, ύπονοματόρα ! Προσή.ω μάρτυρες δε τούς έπιφους, χωροφύλακες Μ. Ν., Κ. Π. και Τ. Π. όχι μόνον μου άπίντησε, με τρόπον ώστε δακτυλοπδής άλλή, και πόσον μάλλον δέν πάω!... Ταύτα δε αναφέρω πρής τήν Σην Μοιραρχίον και άκόμ άποστέλλω εγκλήτοος τούς τρείς έπιφους χωροφύλακες δια τά περετέρο :

Γ.Σ. ύπονομ.»

Ίνδική αυτετιμωρία

“Η θρησκεία τών Ίνδων εινε ή πιο άπατητική, και πιο κοραυτική απ' όλες τις θρησκείες τού κόσμου. “Ο Ίνδος πού ύπέπεσε σ' ένα παραπτώμα εινε ύποχρεωμένος, γιά να εξιλωθής, να ύποβάλη τόν εαυτό του σε τρομερά βασανιστήρια, οριζόμενα από ειδικούς κανόνες τής ίνδικής βίβλου. Πολλές φορές όμως οι Ίνδοι επαλλάτουν μόνον τους στόν εαυτό τους διάφορες τιμωρίες. “Η συνηθέστερη από αυτές εινε ή έξης :

Ξαπλώνονται καταγής ανάσκελα, πέρνον μιά χούφτα ύγρο ύδωρ, τή βροστό στή στόμα τους, φτεύνουν σ' αυτό αναπόσπαρα και ύστερα μένον ξαπλωμένοι ετσι στή δροσιά τής νύχτας ή στή ζέση τής μέρας—άκνητοι, χωρίς να φάνε ή να πουνε τίποτα—ώσπου να βλαστήση ό σάρος!

Γιά να καταλάβετε όμως πόσο τρομερό εινε τή μαρτύριο αυτό, σάς λέμε πώς ή βλάστηση τού σάρος γίνεται μονάχα κατά τήν τετάρτη μέρα!...